

SỐ 827

KINH NGƯỜI CÀY RUỘNG LƯỜI BIẾNG

Hán dịch: Đời Tống, Sa-môn Huệ Giản

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật cùng với một ngàn hai trăm năm mươi vị đại Tỳ-kheo và chúng Bồ-tát ở tại vườn Trúc, xứ La-duyệt-kỳ. Bấy giờ, Phật từ La-duyệt-kỳ đến Xá-vệ, có các Bồ-tát dẫn đường phía trước. Thích, Phạm, y phục mặc ngoài thân thể trông như bốn Đại thiên vương. Các Tỳ-kheo Tăng đều theo sau Phật. Các Trời, Rồng, Thần cúng dường ở trên cao. Rời thành không xa, có một người đang cày ruộng giống, từ xa, trông thấy Như Lai và đệ tử theo hầu, có tướng tốt, ngay ngắn và vô cùng đẹp đẽ, oai thần cao vợi, dung mạo đặc biệt tốt đẹp, như trăng giữa các sao. Các tướng tốt này đều có ánh sáng vàng rực, làm đẹp thêm ba mươi hai tướng tốt; tất cả hiện ra thật hoàn hảo. Xa trông thấy Thế Tôn như vậy, tâm liền vui vẻ, muốn đến ngay chỗ Phật, cúi đầu đánh lễ để học hỏi giáo pháp. Phật ra đời rất khó gặp, rất lâu xuất hiện một lần. Rồi tự nghĩ: “Đất cày chưa xong, xuống giống chưa được, cần phải rãnh rồi mới gặp được Phật”.

Bấy giờ, Phật biết người kia, khởi tâm biếng nhác, Thế Tôn liền cười, phóng ánh sáng năm màu. Ánh sáng này, từ miệng phát phát ra, chiếu khắp cảnh giới mười phương, đem an ổn cho năm đường, rồi ánh sáng đó quay lại tập hợp chỗ Phật, địa ngục được dừng nghỉ, nạ quỷ no đủ, súc sinh nghĩ đến việc lành, loài người được cứu độ. Các Trời, Rồng, Thần đều đến nghe đạo pháp.

Hiền giả A-nan! Hiểu rõ bảy thời tiết ứng pháp, nên cùng với mọi người đến chỗ Phật, quỳ dài, chấp tay, bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Có nhân duyên gì Thế Tôn cười? Đã cười tất sẽ có ý nghĩa.

Phật bảo A-nan:

–Ông thấy người cày không?

A-nan thưa:

–Bạch Thế Tôn! Đã thấy!

Phật bảo:

–Người này từng ở cõi Phật Duy-vệ đến đây, chín mươi mốt kiếp làm nghề cày ruộng giống. Cứ mỗi lần thấy Phật, là thường tự sinh lười biếng, hèn để lần sau lại siêng năng rồi làm. Lần nữa, người cày ruộng giống lại tạo ra tội pháp trong sinh tử. Không hiểu việc cày ruộng là pháp. Ông ta càng không màng đến ruộng! Trải qua sáu đời Đức Phật, ông ta vẫn không được sự cứu độ.

Hôm nay thấy ta, lòng ưa thích phát khởi tâm tốt lành, hối hận hiểu ra, sự làm biếng vui chơi là gốc gây ra đủ loại tội lỗi, nên nghe có Phật từ xa, đã bỏ cày và ruộng, đến ngay chỗ Phật, cúi đầu sát chân Phật, sám hối tội lỗi, tự trách mình, ngu si không

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

biết, đã tạo ra tội quá nặng. Cúi mong lòng thương tưởng của Ngài, giúp con thấy được cội nguồn của tội lỗi này. Con đã vì ngu dốt, tối tăm, để cho sự lười biếng nó dần dất quá lâu. Rất mong được sự cứu độ, để thoát khỏi sinh tử.

Phật bảo:

–Lành thay, lành thay! Ông đã có thể hiểu được sự lợi ích của pháp. Trọn không làm cho hao tổn. Phật cũng vì đó mà giảng nói kinh. Rõ ràng làm biếng là xấu dở, sáng suốt tiến tới mới có lợi, phải vui mừng hơn hờ tạo nên sự không thoái lui. Các Trời, Rồng, Thần, có tới hàng ngàn vô ương số đều phát tâm đối với đạo Vô thượng chánh chân. Do vậy, việc học đạo là phải luôn sáng suốt tấn tới, chớ để lười biếng nó làm trôi lăn trong sinh tử đến vô số kiếp.

Phật nói như vậy, Hiền giả A-nan, cùng các Trời, Rồng, Thần, A-tu-luân vương... nghe xong đều hoan hỷ, đảnh lễ Phật rồi lui ra.

